

בע"א (נתניה) 29697-02-14 - קוסאי גרה נ' עיריית נתניה

בע"א (נתניה) 29697-02-14 - קוסאי גרה נ' עיריית נתניה

בע"א (נתניה) 29697-02-14

קוסאי גרה

נגד

עיריית נתניה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בנתניה

[04.03.2014]

כב' השופטת הדס רוזנברג שיינרט

החלטה

1. בפניי בקשה להישפט לצד בקשה להארכת מועד להגשת בקשה להישפט. עסקינן בדוח חניה שנרשם לחובת המבקש ביום 13/4/97.
 2. בבקשתו טוען המבקש, כי ביום 12/2/14 קיבל התראה מטעם המשיבה לפני נקיטת הליכים, אולם לשיטתו מעולם לא קיבל הודעה ו/או דרישה עבור הדו"ח קודם לכן ולכן הקנס התיישן. יוער כי המבקש לא ציין בבקשה או בתצהיר שצורף לה, כי הרכב נשוא הדו"ח לא היה בחזקתו או כי הוא כופר מסיבה אחרת בביצוע העבירה הנטענת. קביעה בדבר התיישנות קנסות-
 3. בהתאם לפסיקת ביהמ"ש העליון, הסמכות לדון בהתיישנות קנס נתונה לביהמ"ש האזרחי ולא לביהמ"ש הפלילי שדן בעבירה (ראו ערעור פלילי 99/3482 אריה פסי נגד מדינת ישראל).
- בע"פ (מחוזי ב"ש) 7446/06 הרפז יחזקאל נ' עיריית באר שבע, נדון מקרה הדומה בנסיבותיו למקרה שבפנינו. ביהמ"ש המחוזי קבע בהקשר זה את הדברים הבאים:
- " דין היה שבקשת המערער בביהמ"ש לעניינים מקומיים תדחה על הסף, שכן לא היה זה מסמכותו העניינית להיזקק לה מלכתחילה.
- סמכותו העניינית של בימ"ש לעניינים מקומיים הינה כקבוע בסעיף 55 (א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] תשמ"ד-1984:
- "בימ"ש לעניינים מקומיים ידון בעבירות לפי פקודת העיריות, פקודת המועצות המקומיות וחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965, ולפי תקנות, צווים וחוקי עזר על פיהם, וכן בעבירות לפי החיקוקים המנויים בתוספת השלישית, לרבות תקנות, צווים וחוקי עזר על פיהם".
- קנסות החניה שבנדון מקורם בעבירות שנעברו ע"י המערער בניגוד לחוקי עזר שחוקקה עיריית באר שבע, מכח סמכותה לפי פקודת העיריות, וככל שהדברים אמורים בבירור ההליכים הנפתחים בגין אותן עבירות, הסמכות לכך הינה לבימ"ש לעניינים מקומיים.

- ההליך בו פתח בפני בימ"ש קמא עניינו בהשגה על מסגרת הליכי הגביה שפתחה בהן הרשות המקומית לפי פקודת המסים [גביה] ובטענתו [השגויה] כי הליך זה אינו עולה בקנה אחד עם הוראות אותה הפקודה. נמצא לנו איפוא כי הבקשה כפי שהובאה בפני בימ"ש קמא לא היתה בגדר סמכותו העניינית של בימ"ש קמא, כערכאה הדנה בעבירות מהסוג המפורט בס"ק 55 (א) לחוק בתי המשפט. מהותה של בקשת המערער בפני בימ"ש קמא היתה למעשה עתירה כנגד חוקיות פעולתה של הרשות המקומית בדרך גביית הקנסות. בירור עתירה זו אינו עולה עם מסגרת סמכותו של בימ"ש לעניינים מקומיים כקבוע בס' 55 (א) לחוק בתי המשפט.
4. בפסיקה שניתנה בעקבות הלכת פסי לעיל, נקבעה הפרדה בין שאלת התיישנות עבירה, הנתונה לסמכותו של ביהמ"ש לעניינים מקומיים, לבין שאלת התיישנות העונש (לרבות הליכי גבייתו), הנתונה לסמכותו של ביהמ"ש האזרחי (ראו למשל רע"א 2747/08 שאוליאן נ' חורש).
5. בהתאם להלכות שנפסקו בעניין פסי והרפז דלעיל, הסמכות לדון בהתיישנות קנסות, אינה מסורה לבית המשפט לעניינים מקומיים. לפיכך, אני דוחה על הסף את הבקשה לקבוע כי הקנס התיישן מחמת חוסר סמכות עניינית. בקשה להארכת מועד להגשת בקשה להישפט באיחור -
6. בתצהיר שנלווה לבקשה, הצהיר המבקש כי מעולם לא נתקבלה אצלו כל דרישה כחוק לשאת בתשלום דוח חניה נשוא הבקשה, מלבד מכתב ההתראה מיום 12/2/14 (ס' 3 לתצהיר, ס' 1 לבקשה). מן המסמך שצורף לתגובת המשיבה וסומן "ב", עולה כי כבר בתאריך 31/1/12 פנה עו"ד מוחסן בשם המבקש למשיבה (שיוצגה בעניין זה ע"י חברת הדס), בהקשר לדרישה לתשלום חוב בגין דוחות חניה של עיריית נתניה, אשר נשלחה למבקש לדברי עו"ד מוחסן במכתב האמור, ביום 15/12/11.
7. סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982, קובע כדלקמן:
" (א) מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס, ישלם, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, את הקנס הנקוב בהודעה, לחשבון שצוין בה, זולת אם פעל באחת מדרכים אלה:
(תיקון מס')
- (1) הגיש לתובע, תוך שלושים ימים מיום ההמצאה, בקשה לביטול כאמור בסעיף קטן (ג), ולעניין בקשה לביטול כאמור לגבי עבירת תעבורה מהטעם שהעבירה בוצעה שלא בידי מי שקיבל את ההודעה, ובעל הרכב מבקש להוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנהו, בעת ביצוע העבירה, או למי מסר את החזקה ברכב, כאמור בסעיף 27ב לפקודת התעבורה - אם הגיש לתובע את הבקשה לביטול בתוך תשעים ימים מיום ההמצאה; החלטת התובע בבקשה לפי פסקה זו סופית, ואולם רשאי הנקנס להודיע על רצונו להישפט;
- (2) הודיע, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, בדרך שנקבעה בתקנות, שיש ברצונו להישפט על העבירה. מי שהגיש בקשה לביטול כאמור בפסקה (1) לא יהיה רשאי להודיע על רצונו להישפט כאמור בפסקה (2), אלא תוך שלושים ימים מיום המצאת ההודעה על החלטת התובע בעניין הביטול".
8. אין חולק כי הבקשה להישפט במקרה דנן מוגשת בשיהוי ניכר ביותר יחסית למועדים הקבועים בחוק.

כלום יש מקום להיענות לבקשה להישפט חרף השיהוי הניכר בהגשתה?

9. בהתאם לסעיף 230 לחסד"פ: "הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו."

בהתאם לסעיף 229(ה) לחסד"פ: "תובע רשאי לדון בבקשה שהוגשה לאחר המועדים האמורים בסעיף קטן (א), אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמונעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה."

10. ברע"פ 1260/09 סעיד נ' מ"י (פורסם בנבו) פסק ביהמ"ש העליון, מפי כב' השופט ג'ובראן: "ניתן לראות אפוא כי כאשר בעבירה מסוג "ברירת משפט" עסקינן, יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד היא כי הנאשם כלל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו".

11. בהתאם להלכה הפסוקה, השיקולים אותם ישקול ביהמ"ש בבואו לבחון בקשה להארכת מועד להישפט, עולים בקנה אחד עם המבחנים שנקבעו בפסיקה לצורך בחינת בקשה לביטול פסק דין המוגשת מכוח סעיף 130(ח) לחסד"פ, לאחר שהנאשם הורשע בבית המשפט בהיעדרו מכוח סעיף 240(א)(2) לחסד"פ.

על המבקש להראות לפחות אחד משני טעמים המצדיקים פתיחת השער של בית-המשפט, כמו בבקשה לביטול פסק דין. האחד - סיבה מוצדקת לאי הודעתו במועד על בקשתו להישפט. השני - גרימת עיוות דין, אם הדין בבית-המשפט, לא יתקיים (ראו למשל ע"פ (ירושלים) 40395/07 גרין נ' מ"י (פורסם בנבו); ע"פ (י-ם) 40599/07 רואמי אברהם נ' מ"י (פורסם בנבו)).

12. מן המסמכים שסומנו "ב" וצורפו לתגובת המשיבה, נראה כי המבקש ידע אודות דוחות החניה שנשלחו לו, לכל המאוחר, בסוף שנת 2011. אין בבקשת המבקש כל הסבר או טעם לשיהוי הניכר בהגשת בקשתו להישפט ולא צוין כל נימוק להימנעות המבקש מלהגיש בקשה כאמור כבר בשנת 2011. משכך הם פני הדברים, לא ניתן לומר כי המבקש השכיל להצביע על סיבה מוצדקת לאי הודעתו במועד על בקשתו להישפט.

13. לאחר שבחנתי את מכלול הנתונים ואת המסמכים שצורפו הן לבקשה והן לתגובת המשיבה, סבורני כי אף התנאי של גרימת עיוות דין איננו מתקיים במקרה דנן.

המבקש לא כופר בתצהירו בביצוע העבירה המיוחסת לו. בנסיבות אלו, ובהיעדר כל הצדקה להימנעות המבקש מהגשת הבקשה להישפט כבר בשנת 2011, לא ניתן לומר כי ייגרם למבקש עיוות דין המצדיק סטייה מהמועדים הנקובים בדיון להגשת בקשה להישפט.

14. יתרה מכך, טענתו הערטילאית של המבקש, לפיה לא נשלחה אליו הודעת תשלום הקנס במועד הקבוע בחוק, לא נתמכה בהסבר עובדתי כלשהו (כגון: שינוי כתובת או טעות בכתובת שהייתה רשומה אותה עת במשרד הפנים) והיא אינה עולה בקנה אחד עם אישור משלוח דואר רשום בנוגע לדוח נשוא הבקשה, אשר צרפה המשיבה לתגובתה (ראה נספח "ג" לתגובת המשיבה). לא זו עם זו, העובדה שלכאורה פנה המבקש כבר בשנת 2012 למשיבה בעניין דוח חניה שנרשם לחובתו מטעם עיריית נתניה, מעמידה בספק משמעותי את נכונות הצהרתו של המבקש, לפיה לא ידע כלל אודות דוח החניה עד לשנת 2014.

15. נוכח כל האמור לעיל, לא מצאתי מקום לאפשר למבקש להישפט באיחור בנוגע להודעת הקנס נשוא הבקשה ואני דוחה את הבקשה.

המזכירות תעביר החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, ב' אדר ב' תשע"ד, 04 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.